

Sygn. akt I ACa 1448/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Michał Kłos

Sędziowie: SA Krystyna Golinowska

SO del. Barbara Krysztofiak (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Iga Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2017 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 4 sierpnia 2016 r. sygn. akt X GC 559/16

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 10.800 (dziesięć tysięcy osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 1448/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 marca 2016 roku (...) Bank (...) S.A. w W. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, aby pozwana (...) sp. z o.o. w G. zapłaciła na rzecz powoda kwotę 473.336,14 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od kwoty 320.217,59 zł od dnia 11 marca 2016 roku do dnia zapłaty, z ograniczeniem odpowiedzialności do nieruchomości położonej w G., dla której Sąd Rejonowy w Wieluniu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW (...) obciążonej na rzecz powoda hipoteką umowną w kwocie 578.000,00 zł oraz kosztami procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 6 kwietnia 2016 roku (sygn. akt X GNC 448/16) Sąd Okręgowy w Łodzi orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, zobowiązując pozwaną do zapłaty na rzecz powoda kwoty 473.336,14 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od kwoty 320.217,59 zł od dnia 11 marca 2016 roku do dnia zapłaty, z ograniczeniem odpowiedzialności do nieruchomości

położonej w G. dla której Sąd Rejonowy w Wieluniu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW (...) obciążonej na rzecz powoda hipoteką umowną w kwocie 578.000,00 zł oraz kwoty 5.937 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W zarzutach od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2016 roku Sąd Okręgowy w Łodzi utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 6 kwietnia 2016r. w postępowaniu nakazowym w sprawie o sygnaturze akt X GNC 448/16 (pkt 1 wyroku) oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 14.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2 wyroku) .

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły ustalenia faktyczne, których zasadnicze elementy przedstawiają się następująco:

W dniu 21 marca 2011 roku powód zawarł z dłużnikiem głównym J. S. umowę pożyczki hipotecznej dla małych i średnich przedsiębiorców nr (...) na podstawie, której powód udzielił J. S. pożyczki hipotecznej dla małych i średnich przedsiębiorstw w walucie polskiej w kwocie 340.000 zł. Spłata pożyczki została zabezpieczona m.in. hipoteką do kwoty 578.000 zł na nieruchomości położonej w miejscowości G., dla której prowadzona jest księga wieczysta Nr (...) w Sądzie Rejonowym w Wieluniu Wydział Ksiąg Wieczystych. Wykorzystanie pożyczki miało nastąpić w walucie polskiej, w formie bezgotówkowej, poprzez realizację pisemnej dyspozycji wypłaty w ciężar rachunku pożyczki nr (...). Ponadto z treści umowy pożyczki wynika, że dalsze należne powodowi odsetki od kwot należności głównych liczone są według zmiennej stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych i postawionych w stan natychmiastowej wymagalności, ustalonej na podstawie uchwały Zarządu Banku (...)/ (...) z dnia 21 sierpnia 2007 roku oraz na podstawie stosownych komunikatów członków zarządu. W okresie utrzymywania się zadłużenia przeterminowanego Bank na mocy przedmiotowej uchwały- uprawniony jest do naliczania odsetek opartych na formule „czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP”.

Zgodnie z informacjami zawartymi w Dziale II KW (...) prowadzonej dla nieruchomości położonej w G. aktualnym właścicielem przedmiotowej nieruchomości, obciążonej na rzecz powoda hipoteką umowną do kwoty 578.000,00 zł z tytułu umowy kredytowej z dnia 21 marca 2011 roku jest pozwana spółka (...) sp. z o.o. w G..

Wobec braku spłaty przez J. S. należności z tytułu umowy pożyczki hipotecznej zawartej z powodem w dniu 21 marca 2011 roku, powód wypowiedział umowę pożyczki, po czym w dniu 28 listopada 2013 roku wystawił wobec dłużnika bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym wskazano, że na wymagalne względem powoda zadłużenie z tytułu umowy pożyczki hipotecznej dla małych i średnich przedsiębiorstw nr (...) z dnia 21 marca 2011 roku złożyły się: należność główna w kwocie 323.625,61 zł, koszty w kwocie 97,00 zł oraz odsetki naliczone do dnia 27 listopada 2013 roku w kwocie 78.103,19 zł oraz dalsze odsetki należne od dnia 28 listopada 2013 roku do dnia całkowitej spłaty należności głównej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP naliczane od kwoty 323.625,61 zł.

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2013 roku (sygn. akt I Co 1363/13) Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Wieluniu, I Wydziale Cywilnym nadał klauzulę wykonalności w/w bankowemu tytułowi egzekucyjnemu o numerze (...) przeciwko J. S. i A. S. jako dłużnikom solidarnym z tytułu umowy pożyczki hipotecznej nr (...) z dnia 21 marca 2011 roku.

Z uwagi na to, że prowadzona przeciwko J. S. i A. S. egzekucja przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu H. P., pod sygn. akt KM 1479/14 okazała się bezskuteczna, powód pismem z dnia 11 grudnia 2014 roku wezwał pozwaną spółkę, jako dłużnika rzeczowego do spłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytowej nr (...) z dnia 21 marca 2011 roku zawartej z J. S. w kwocie 431.827,01 zł. W piśmie tym wskazano, że na żadaną sumę składają się: kapitał w kwocie 320.217,59 zł, odsetki w kwocie 111.609,42 zł oraz dalsze odsetki naliczane od należności głównej wg oprocentowania przewidzianego dla należności przeterminowanych wynoszącego obecnie 12% w skali roku. Pozwana spółka nie ustosunkowała się do przedmiotowego wezwania do zapłaty

W wystawionym w dniu 11 marca 2016 roku przez powoda wyciągu z ksiąg bankowych nr (...) wskazano, że w księgach bankowych powoda na dzień 11 marca 2016 roku figuruje wymagalne zadłużenie wobec pozwanej spółki (...), na które składają się: należność główna w wysokości 320.217,59 zł, odsetki naliczone do dnia 10 marca 2016 roku łącznie w wysokości 153.088,55 zł naliczone wg zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. właściwej dla kredytów postawionych w stan natychmiastowej wymagalności liczonej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP – aktualnie 10% w stosunku rocznym, prowizje i opłaty bankowe w wysokości 30,00 zł. Nadto nadmieniono, że dalsze odsetki od dnia 11 marca 2016 roku do dnia całkowitej spłaty należności głównej naliczane są od należności głównej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, aktualna wysokość stopy wg, której naliczane są odsetki wynosi 10% w stosunku rocznym.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że dokonał ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o załączone do akt sprawy dokumenty, których prawdziwość nie była przez stronę pozwaną kwestionowana w toku procesu, przez co treść tychże dokumentów nie budziła zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy powołał przepis art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku (tekst, jedn. Dz.U. z 2013r. poz. 707 ze zm.) i wyjaśnił, że warunkiem skutecznego dochodzenia zaspokojenia z nieruchomości jest jednak uzyskanie przez wierzyciela hipotecznego tytułu wykonawczego, zasądzającego zabezpieczoną hipotecznie wierzytelność od właściciela nieruchomości. Warunkiem każdej egzekucji jest istnienie tytułu wykonawczego (art. 776 k.p.c.). Realizacja hipoteki następuje według przepisów o sądowym postępowaniu egzekucyjnym i do tych przepisów odsyła art. 75 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. Nr 19, poz. 147 ze zm.).

Sąd I instancji wyjaśnił, że dłużnik hipoteczny (rzeczowy) wobec wierzyciela, któremu przysługuje wierzytelność zabezpieczona hipoteką, ponosi odpowiedzialność tylko z nieruchomości obciążonej hipoteką. Odpowiedzialność tego dłużnika wynika ze stosunku hipoteki. Obaj ci dłużnicy odpowiadają wobec wierzyciela na podstawie innego stosunku prawnego. Po stronie dłużnika rzeczowego oraz dłużnika osobistego zachodzi - wobec braku w ustawie przepisu, który by przewidywał solidarną odpowiedzialność tych dłużników - tzw. solidarność przypadkowa (nieprawidłowa, niewłaściwa, in solidum) do której mają odpowiednie zastosowanie przepisy o solidarności biernej, zwłaszcza przepis art. 366 k.c. Problem rozliczeń (roszczeń zwrotnych) między tymi dłużnikami z reguły reguluje umowa. Wierzyciel zatem, gdy z nadejściem terminu płatności nie otrzyma zapłaty, a dłużnik hipoteczny nie jest zarazem dłużnikiem osobistym, może - według swego wyboru - albo wytoczyć powództwo na podstawie stosunku hipoteki przeciw dłużnikowi hipotecznemu (temu, kto wpisany jest w księdze wieczystej jako właściciel nieruchomości, obciążonej hipoteką) o zapłatę sumy hipotecznej pod zagrożeniem egzekucji z przedmiotu hipoteki, albo wytoczyć powództwo na podstawie stosunku obligacyjnego przeciw temu, kto zaciągnął dług, albo też wytoczyć powództwo - oparte na obydwu podstawach - przeciwko dłużnikowi hipotecznemu i dłużnikowi osobistemu; w tym wypadku, odwołując się do odpowiedzialności in solidum po stronie pozwanej. Jeżeli zaś dłużnik hipoteczny jest zarazem dłużnikiem osobistym, wierzyciel może wytoczyć powództwo na podstawie stosunku obligacyjnego, a uzyskany wyrok można wykonać z całego majątku dłużnika (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 10 września 1999 roku, sygn. akt III CKN 331/98, OSNC 2000/3/57, Biul.SN 2000/1/8).

Sąd I instancji wskazał nadto, że nie ma formalnych przeszkód do tego, by wierzytelność hipoteczna została zasądzona w nakazie zapłaty, który ma skutki prawomocnego wyroku (art. 494 § 1 k.p.c.) i który tak jak wyrok stanowi tytuł egzekucyjny w rozumieniu art. 777 k.p.c., umożliwiając wierzycielowi hipotecznemu zaspokojenie się z nieruchomości według przepisów o sądowym postępowaniu egzekucyjnym (art. 75 ustawy o księgach wieczystych i hipotece) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1997 roku, sygn. akt I CKU 78/96)

Sąd I instancji wskazał, że w realiach niniejszej sprawy na podstawie umowy pożyczki hipotecznej dla małych i średnich przedsiębiorstw z dnia 21 marca 2011 roku nr (...) powód udzielił J. S. (dłużnikowi osobistemu) pożyczki w kwocie 340.000 zł. Przedmiotowa pożyczka została zabezpieczona hipoteką umowną ustanowioną na nieruchomości J. S. położonej w miejscowości G., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) w Sądzie Rejonowym w Wieluniu Wydziale Ksiąg Wieczystych. Z uwagi na fakt, iż dłużnik zaprzestał spłacania pożyczki, powód wypowiedział umowę. Następnie w oparciu o wystawiony przez siebie bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzonej postanowieniem Referendarza

Sądowego w Sądzie Rejonowym w Wieluniu i Wydziale Cywilnym z dnia 6 grudnia 2013 roku w klauzulę wykonalności wszczął egzekucję przeciwko dłużnikowi, która okazała się bezskuteczna. Powód skierował zatem swoje roszczenie o zaspokojenie wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki hipotecznej z dnia 21 marca 2011 roku przeciwko dłużnikowi rzeczowemu (pозwanej spółce), jako aktualnemu właścicielowi nieruchomości obciążonej na rzecz powoda hipoteką umowną do kwoty 578.000,00 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego strona pozwana w toku sporu nie przedstawiła żadnych merytorycznych argumentów, które podważałyby zasadność dochodzonego w pozwie roszczenia. Pozwana wnosząc o uchylenie wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty

i oddalenie powództwa stwierdziła jedynie, że w załączonych do pozwu dokumentach zachodzą sprzeczności pozwalające na przyjęcie, że roszczenie powoda nie zostało udowodnione. Pozwana spółka podniosła bowiem, że nadany umowie pożyczki hipotecznej zawartej przez powoda z J. S. w dniu 21 marca 2011 roku numer, nie jest tożsamy z numerem umowy pożyczki hipotecznej wskazanym w treści bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przeciwko J. S., jak również w skierowanym przez powoda do pozwanej wezwaniu do zapłaty z dnia 11 grudnia 2014 roku, co winno prowadzić do wniosku, że dochodzone w pozwie roszczenie przeciwko pozwanej spółce nie istnieje.

Odnosząc się do przedstawionej przez pozwaną argumentacji, Sąd Okręgowy stwierdził, że przedstawione przez spółkę (...) stanowisko nie znajduje potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym i poczynionych w oparciu o ten materiał ustaleniach faktycznych. Jak wynika bowiem z treści zawartej przez powoda z dłużnikiem osobistym J. S. umowy pożyczki hipotecznej z dnia 21 marca 2011 roku, oznaczonej numerem (...), wykorzystanie pożyczki następowało w walucie polskiej w formie bezgotówkowej poprzez realizację pisemnej dyspozycji wypłaty w ciężar rachunku pożyczki nr (...) (§3 ust. 1 umowy). Tym samym numer (...) zamieszczany zarówno w wystawionym przez powoda bankowym tytule egzekucyjnym nr (...), jak również w skierowanym do pozwanej wezwaniu do zapłaty oraz w wyciągu z ksiąg bankowych powoda z dnia 11 marca 2016 roku dla zidentyfikowania umowy pożyczki hipotecznej, był de facto numerem rachunku na jakim przedmiotowa pożyczka była rozliczana i księgowana. Nie ulega zatem wątpliwości, że zarówno wspomniany bankowy tytuł egzekucyjny, jak wezwanie do zapłaty oraz wyciąg z ksiąg bankowych powoda odnosił się do umowy pożyczki hipotecznej z dnia 21 marca 2011 roku nr (...).

W sporządzonym przez powoda, zgodnie z regulacją art. 95 ust. 1 ustawy 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe (Dz.U. z 2015r. poz. 128 j.t.) wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 11 marca 2016 roku, na wymagalne względem powoda zadłużenie pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością składały się: należność główna w wysokości 320.217,59 zł, odsetki naliczone do dnia 10 marca 2016 roku włącznie w wysokości 153.088,55 zł naliczone wg zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. właściwej dla kredytów postawionych w stan natychmiastowej wymagalności liczonej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP – aktualnie 10% w stosunku rocznym, prowizje i opłaty bankowe w wysokości 30,00 zł.

Zgodnie natomiast z art. 319 k.p.c. jeżeli pozwany ponosi odpowiedzialność z określonych przedmiotów majątkowych albo do wysokości ich wartości, sąd może, nie wymieniając tych przedmiotów ani ich wartości, uwzględnić powództwo zastrzegając pozwanemu prawo do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności.

Odpowiedzialność dłużnika osobistego z tytułu zaciągniętego kredytu i odpowiedzialność dłużnika rzeczowego, którego nieruchomość została obciążona hipoteką dla zabezpieczenia wierzytelności kredytodawcy jest odpowiedzialnością in solidum (do której stosuje się odpowiednio przepisy o solidarności) z tym ograniczeniem, że egzekucja prowadzona w stosunku do dłużnika rzeczowego może być skierowana wyłącznie do obciążonej hipoteką nieruchomości, co powinno znaleźć wyraz w wyroku (patrz wyrok Sadu Najwyższego z dnia 6 marca 1997 roku, sygn. akt I CKU 78/96).

W świetle powyższego Sąd Okręgowy stwierdził, że na pozwanej spółce ciąży obowiązek zapłaty powodowi kwoty 473.336,14 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od kwoty 320.217,59 zł od dnia 11 marca 2016 roku do dnia zapłaty (art. 481 § 1 k.c.), z ograniczeniem

odpowiedzialności pozwanej do nieruchomości położonej w G. dla której Sąd Rejonowy w Wieluniu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW (...) obciążonej na rzecz powoda hipoteką umowną w kwocie 578.000,00 zł.

Sąd I instancji wskazał nadto, że na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. na pozwanej jako stronie przegrywającej sprawę ciążył obowiązek zwrotu powodowi kosztów procesu, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 5.937,00 złotych oraz kwota 14.400,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 7 w zw. z §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych {Dz. U.z 2015r. poz. 1804}).

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 496 k.p.c. utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi w postępowaniu nakazowym w dniu 6 kwietnia 2016 roku (sygn. akt X GNc 448/16) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 14.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona pozwana, która zaskarżyła wyrok w całości zarzucając mu naruszenie prawa procesowego a to przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie w sposób sprzeczny z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego i przyjęcie, że J. S. zawarł umowę pożyczki o numerze (...), podczas gdy z umowy pożyczki wynika wprost, że jest to umowa pożyczki o numerze (...) oraz że powód, będący profesjonalistą w zakresie prowadzenia działalności bankowej, nigdy nie sprostował ani nie usiłował sprostować rzekomej omyłki pisarskiej.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i jako taka podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, brak jest podstaw do uznania, iż Sąd I instancji w sposób wadliwy dokonał oceny materiału dowodowego, przekraczając granice swobodnej oceny dowodów, określoną w przepisie art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zabranego w sprawie materiału dowodowego. Jeśli z określonego materiału dowodowego, sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodnie z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu – na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, można wysnuć wnioski odmienne. Skuteczność wymienionego zarzutu zależna jest od tego, czy skarżący zdoła wykazać, iż przeprowadzona ocena dowodów jest nielogiczna, sprzeczna z doświadczeniem życiowym i nie uwzględnia całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego. Postawienie zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może natomiast polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów (tak wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 roku w sprawie o sygn. akt II CKN 817/00, Lex nr 56906 oraz w wyroku z dnia 7 stycznia 2005 roku w sprawie o sygn. akt IV CK 387/04, Lex nr 177263). Nie można mówić o braku wszechstronnej oceny dowodów, skoro wszystkie dowody i okoliczności w jakich były przeprowadzone były przedmiotem rozważań sądu. Wbrew bowiem twierdzeniom zawartym w apelacji, Sąd I instancji dokonał wszechstronnej i wnikliwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, stosując wszelkie zasady dotyczące oceny dowodów zgodnie z treścią art. 233 k.p.c. Przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego jest jasna i konsekwentna. Dowody na których oparł się Sąd wzajemnie ze sobą korespondują, tworząc logiczną całość. W szczególności Sąd I instancji dokonał analizy zawartej w dniu 21 marca 2011 roku przez powoda i J. S. umowy pożyczki hipotecznej dla małych i średnich przedsiębiorców nr (...), której spłata została zabezpieczona m.in. hipoteką do kwoty 578.000 zł na nieruchomości położonej w miejscowości G., dla której prowadzona jest księga wieczysta (...) w Sądzie Rejonowym w Wieluniu Wydział Ksiąg Wieczystych. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że przedmiotowa nieruchomość stanowiąca obecnie własność strony pozwanej obciążona jest hipoteką na mocy wymienionej umowy z dnia 21 marca 2011

roku. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się do zawartej w zarzutach, a powtórzonej w apelacji, argumentacji strony pozwanej dotyczącej rozbieżności w numerze umowy pożyczki z dnia 21 marca 2011 roku. Wyjaśnił, że zgodnie z treścią tej umowy była ona oznaczona numerem (...), natomiast zgodnie z §3 ust. 1 umowy wykorzystanie pożyczki następowało w walucie polskiej w formie bezgotówkowej poprzez realizację pisemnej dyspozycji wypłaty w ciężar rachunku pożyczki nr (...). Tym samym numer (...) zamieszczany zarówno w wystawionym przez powoda bankowym tytule egzekucyjnym nr (...), jak również w skierowanym do strony pozwanej wezwaniu do zapłaty oraz w wyciągu z ksiąg bankowych powoda z dnia 11 marca 2016 roku dla zidentyfikowania umowy pożyczki hipotecznej, był de facto numerem rachunku na jakim przedmiotowa pożyczka była rozliczana i księgowana. Zasadne tym samym było przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że zarówno wspomniany bankowy tytuł egzekucyjny, jak wezwanie do zapłaty oraz wyciąg z ksiąg bankowych powoda odnosił się do umowy pożyczki hipotecznej z dnia 21 marca 2011 roku nr (...).

Podkreślić należy nadto, iż z istoty hipoteki - stosownie do treści przepisu art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku (tekst, jedn. Dz.U. z 2013r. poz. 707 ze zm.) - wynika, iż stanowi ona zabezpieczenie oznaczonej wierzytelności, tzn. konkretnej i wynikającej z określonego stosunku prawnego. Hipoteka – jej istnienie i treść – zależy od wierzytelności, którą zabezpieczania. Z dokonanych przez Sąd I instancji niewadliwych ustaleń faktycznych wynika, iż nieruchomości stanowiąca własność strony pozwanej położona w miejscowości G., dla której prowadzona jest w Sądzie Rejonowym w Wieluniu księga wieczysta (...) została obciążana na rzecz powoda hipoteką umowną zabezpieczającą wierzytelność w kwocie 578.000 złotych wynikającą z umowy pożyczki hipotecznej zawartej 21 marca 2011 roku. Dla ważności ustanowienia hipoteki nie ma znaczenia okoliczność, że zamiast podania numeru umowy (...), wskazano określony w §3 ust. 1 numer rachunku pożyczki (...), który także identyfikuje zabezpieczoną wierzytelność.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie przepisu art. 385 k.p.c., uznając ją za nieuzasadnioną.

O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie przepisu art. 98§1 k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c. i zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika strony powodowej w postępowaniu apelacyjnym, Sąd Apelacyjny określił na podstawie §2 pkt 7 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804), które w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 26 października 2016 roku, na mocy przepisu §2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1667) znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie.